

РЕШЕНИЕ

№ 4740

гр. София, 11.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав,
в публично заседание на 26.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **7406** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК.

А. С. М. обжалва Заповед № 06-20/13.05.2010 г. на ректора на Висшия ислямски институт, с която оспорващата е изключена от учебното заведение. Релевира се недействителност на заповедта с позоваване на всички основания за оспорване по чл. 146 от АПК.

Ответникът не изразява становище по оспорването.

Жалбата е допустима. Липсата на данни за датата на съобщаването на заповедта е предпоставка да се приеме подаването ѝ в преклузивния срок за оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК. Висшият ислямски институт е висше духовно училище, открито на основание чл. 14 от Закона за изповеданията (отм.), ректорът е орган на управление и в това му качество – носител на административни правомощия. Заповедта пряко засяга правата на оспорващата поради разпореденото с нея прекратяване на студентските ѝ права, което я квалифицира като административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК.

I. Предмет на атакуваната заповед, издадена на основание чл. 63, т. 5 и чл. 68, ал. 1, б. „г” от Правилника за устройството и дейността на В. – С., е изключването на трима студенти на В., между които и жалбоподателката. В съобразителната част на акта се съдържа препращане към протокол от заседание на Академичния съвет на В., проведено на 12.05.2010 г. Към административната преписка е приложена незаверена страница, представляваща част от протокол (без данни за подписването му от

председателя на съвета), който би следвало да удостовери заседанието на АС на В., на което е обсъден случая на М.. Представената част от протокола съдържа съждения за нарушаване от студентката на принципите на исляма и морала, изразено в извършване на прелюбодеяние и публично изразяване на неприлични интимни взаимоотношения. Обективирани са констатации за предложение от страна на комисията, назначена за разглеждане на случая, за изключване на оспорващата от учебното заведение.

II. Служебната проверка по чл. 168 констатира, че обжалваната заповед е засегната от отменителните основания по чл. 146, т. 2, 3 и 4 от АПК.

1. Неоснователно е възражението за нищожност на заповедта поради липсата на компетентност на нейния издател. При формалното наличие на трудов договор като източник на правоотношението с изпълняващия функциите на ректор към момента на волеизявлението, извън правомощията на административния съд (ограничени и от обхвата на конкретния спор) е преюдициалното изследване на въпроса дали е осъществен предвидения в чл. 15 от Правилника за устройството и дейността на В. фактически състав по назначаването на ректора на учебното заведение.

2. Заповедта не отговаря на изискването към формата на акта по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Излагането от административния орган на фактически съображения, с които свързва упражняването на правомощието си, позволява на съда да извърши контрол за материалната законосъобразност на акта, като прецени дали приетите за установени факти съответстват на относимата норма. Въпреки, че по принцип е допустимо мотивите на акта да са обективирани и в друг, предхождащ издаването му, документ, протоколът от заседанието на АС на В., на който се позовава заповедта, не може да изпълни тази функция – при липсата на данни за съставянето му по надлежните форма и ред той не следва да бъде ценен като доказателство за удостоверените в него изявления. В случая, извън препращането към въпросния „протокол“, административният акт не съдържа никакви фактически основания, обосноваващи издаването му.

3. Дори и законосъобразността на заповедта да бъде преценявана според съображенията за прекратяване на студентските права, инкорпорирани в представената част от обсъждания протокол, актът е издаден при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон.

а. Освен бланкетната констатация в протокола на АС за изслушване на оспорващата и вземане на обясненията ѝ, не са налице въобще източници на данни М., в качеството ѝ на заинтересована страна, да е участвала в административното производство. Съответно е накърнено и правото на страната на защита, а актът е издаден при неизяснени факти и обстоятелства (при неизпълнение на процесуалните задължения по чл. 34 и 35 от АПК).

б. Основанието по чл. 68, ал. 1, б. „г“ от Правилника за устройството и дейността на В. за изключване на студент от института е неотнормирано към фактическите твърдения за несъответствие на поведението с морални принципи, тъй като юридическият факт, пораждащ правомощието за налагане на дисциплинарна мярка, е неизпълнение на задължения и нарушаване на законността. От друга страна, дори и правилника да санкционираше неспазването на морални принципи като предпоставка за прекратяване на студентските права, доказването на нарушението предполага конкретни установявания за естеството, тежестта и продължителността на възприетите за укорими прояви с оглед на преценката за дължимата според

разпоредбата на чл. 68, ал. 1, б. „г” във връзка с чл. 63, т. 5 от правилника системност при неизпълнението на задълженията, каквито в случая не са налице. Отделен е и въпросът, че не е спазен фактическият състав по издаването на заповедта – по аргумент от чл. 68, ал. 3 от правилника наказанието по б. „г” на ал. 1 се налага след решение на АС, а представеният протокол от заседанието му отразява решение, взето от нарочно формирана за разглеждане на случая комисия, да се предложи на АС студентката да бъде изключена, не и акт на съвета като орган на управление на института.

Изложеното мотивира съда да отмени заповедта в обжалваната част. Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на оспорващата следва да бъдат присъдени разноските в процеса общо в размер на 310 лв. за платени държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 06-20/13.05.2010 г. на ректора на Висшия ислямски институт - С. в частта, с която А. С. М. е изключена от Висшия ислямски институт - С..
ОСЪЖДА Висшия ислямски институт – С. да заплати на А. С. М. сумата от 310 (триста и десет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: